

Kraft af den saakaldte Folkevilje, der har sat ham i Dag, men maaske fører ham bort i Morgen. Det er den Slags Ting, man kan have forskellig Mening om, men der er ikke deri sagt det mindste nedsættende om det ærede Medlem og hans Parti. Forholdet er det, at vi, som af aandelige Grunde ere imod Parlamentarismen, ere det først og fremmest af den Grund, at vi ere bange for, at den vil ødelægge en sund, god og samvittighedsfuld Administration, ikke fordi de vedkommende ere ringere Mennesker, men fordi de ikke faa Lov til at følge deres Overbevisning, paa Grund af den Omskiiftelighed og Ustadighed, som kommer over det hele. Ja, jeg skal ikke komme ind paa en Omtale af det hele storpolitiske Spørgsmaal. Jeg forstod jo meget godt, at der var noget af en Handske i det ærede Medlems Tale til Regeringen. Det gjorde mig ondt at lægge Mærke dertil. Men paa den anden Side blev det sagt, i alt Fald rent formelt, at man ikke vilde nægte Kongens Ret eller Landstingets Ret, og at den Uoverensstemmelse, som der er blevet peget paa, med Rette og med Føje efterhaanden maatte klares. Og jeg mener, at vi ville gøre, hvad vi kunne, for ikke at provocere noget i Retning af Konflikt, men søge at faa Arbejdet i den rette Gænge. Da det ærede Medlem for Middelfart (Lohmann) talte om, at maaske kunde dette Aar blive Indledningen til en Forhandling, en kraftig Fortsættelse af den Forhandlingspolitik, som blev indledet i 1890, saa blev der nogen Glæde, jeg haaber oprigtig Glæde her i Salen, og jeg skal slutte med at sige, at jeg har det samme Ønske og det samme Haab.

Ministeren for offentlige Arbejder

(*Juul-Rysensteen*): Under den Debat, der har været ført om det Budget, jeg har haft den Ære at fremlægge, er der to Ting, der have glædet mig. Den ene er, at der i Debatten har vist sig en Villighed til at komme Statens Arbejdere til Hjælp i disse Dyrtider, som vi leve under for Øjeblikket. Det ærede Medlem, som stærkest fremdrog det, har maaske hørt, at jeg svarede den sidste Deputation, der var hos mig, at vel kunde jeg intet love bestemt om, hvad der vilde komme ud deraf, men jeg vilde love bestemt straks at overveje i Regeringen, om man paa en eller anden Maade paa Grund af Dyrtiden kunde komme de under Staten sorterende Arbejdere til Hjælp. Jeg kan oplyse, at Regeringen i Øjeblikket samler Materiale dertil, og idet jeg udtaler min Glæde over, at Stemningen er den

samme her, nærer jeg et stærkt Haab om, at det vil lykkes at føre denne for mange Medborgere meget vigtige Sag igennem. Den anden Ting, der glædede mig, var, at man nu er kommen til Erkendelse af — jeg siger: nu, jeg har ikke hørt det tidligere — at naar alt fordyres i Landet, kan Staten ikke blive ved at arbejde under de samme Vilkaar, med de samme Indtægter, som den har gjort det før. Jeg tænker her paa Ytringerne om Jernbanelaksternes Forhøjelse. Der rammer man et Punkt, som jeg i mange Aar har tænkt, man en Gang i Tiden maatte komme til at overveje, og som jeg ved, at den Kommission, der er nedsat, har under stærk Overvejelse i Øjeblikket. At jeg ikke er kommen med Forslag i saa Henseende, ligger simpelthen deri, at jeg maa afvente Kommissionens Betænkning, og hvornaar den i saa Henseende giver sit Bidrag, kan jeg ikke i Øjeblikket sige noget bestemt om, men det er mit Haab, at der vil kunne foreligge et Forslag midt i November. Det skal da være min Pligt straks at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse; men jeg henstiller ogsaa straks til ærede Medlemmers Overvejelse, om man kan blive ved at forøge Arbejdslønnen under Postvæsenet og samtidig blive ved de samme Takster, som man hidtil har haft under Postvæsenet. Det er et Spørgsmaal, der ikke ligger for nu, men som jeg vil komme tilbage til, naar jeg om nogen Tid forhaabentlig fremsætter et Lovforslag om en Forbedring af de nu bestaaende Postlønninger.

Jeg gaar derefter over til at besvare forskellige Spørgsmaal, der ere rettede til mig. Jeg skal ganske forbigaa det Spørgsmaal, som er blevet rettet til mig om, hvorvidt jeg snart vilde foretage Skridt til at faa den Banearbejderstrejke sluttet, som eksisterer enkelte Steder, og begynde med nogle Ord om Maskinværkstedernes Blokering. Jeg vil derom kun sige, at det er mit Haab, at, ligesom Københavns Arbejdere vare fornuftige nok til at vælge Arbejde for Driveri, de blokerende Arbejdere snart ville komme til samme Resultat; men Stillingen er i øvrigt den, at vi ingenlunde, hvis de ikke ville, ere udelukkede fra at faa Arbejdet paa Værkstederne fremmet. Af Blokeringen har jeg ingen Ulempe mærket, og jeg tror heller ikke, at jeg kommer til at lide nogen Ulempe deraf.

Det højtærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) stillede Spørgsmaal til mig om Postforbindelse mellem Sejro og det øvrige Land. Den